

| [Contactar amb El Punt - Pobles i Ciutats](#) |

Continguts generals:

Continguts d'edicions:

| [Qui som?](#) - [El Club del subscriptor](#) - [Les 24 hores d'El Punt](#) - [Publicitat](#) - [Borsa de treball](#) | [El Punt](#) | [VilaWeb](#) |

dimarts, 7 de setembre de 2010

dissabte, 24 de gener de 2004

>

Jordi Puig perpetua els habitants de Lladó amb un cens fotogràfic de més de sis-cents retrats

El fotògraf treballa des de fa tres mesos en un projecte que qualifica d'«àlbum de família de la comunitat»

[EVA VÀZQUEZ](#). Lladó

Des del novembre passat, un a un, els veïns del municipi alt-empordanès de Lladó posen davant la càmera Hasselblad de Jordi Puig. L'atrezzo és humil, quasi improvisat, no com el dels fotògrafs dels orígens, que muntaven parada als pobles disseminats per immortalitzar els pagesos i els masovers i convertir-los, per un instant, en senyors del regne vaporós i romàntic del daguerreotip. Jordi Puig en fa prou amb una cadira d'envelat i un fons de lona blanca: el veí s'hi asseu al davant, mira fixament l'objectiu, el fotògraf el veu a través del visor invertit i, quan tots dos s'han reconegut, es fixa el retrat d'algú que ja és únic i per sempre.

En un poble de poc més de cinc-cents habitants, els que no es coneixen, almenys es reconeixen. Cada dia acaben saludant el flequer, el carnisser, el cuiner, el capellà, i també el peixater que ve d'alguna de les ciutats grans a portar-los el lluç, els escamarlans, el salmó i els calamars amb la seva tinta per millorar el sofregit de l'arròs. Hi ha també la gent gran que pren el sol a l'eixida, i els taciturns, els que no es veuen mai, tot el dia tancats a casa. I els nouvinguts de les urbanitzacions, vestits matí i tarda amb el xandall i amb un gos de guarda al portal, i els inquilins dels masos encimbellats als contraforts de la Mare de Déu del Mont, que es distingeixen de nit per la llum titil·lant del porxo o el menjador, un llumí suspès en la llunyania del bosc. Jordi Puig, que viu entre tota aquesta gent des de fa tants anys, ha distingit en el micromón que formen la imatge concentrada de la humanitat: els rostres, els afectes, les pors, els negocis, els secrets. Fa un parell d'anys va començar a meditar en el projecte de fer un cens fotogràfic dels habitants de Lladó, per justícia, per un íntim sentiment de pertinença: «Cada veí és una ànima que desapareixerà i, amb el temps, els que quedin no recordaran com vestia o d'on era, sinó la seva cara, la seva persona. El meu cens és un repertori de rostres: el mateix procés d'elaboració d'un àlbum de família projectat a tota una comunitat.» **El riure i l'emoció** Puig, que entre els seus és el noi de Cal Cabrer, el carnisser, així com Estela Sáez Vilanova, joiera i eficient ajudant del fotògraf en tot el projecte, és coneguda com la néta de Can Cosme, el pastisser, va exposar la seva idea als veïns a finals de l'any passat, convidant uns quants representants de les forces vives a un berenar perquè difonguessin la proposta a tots els altres. Comptava que només accedirien a deixar-se fotografiar uns quants lladonencs, però han acabat sent més de sis-cents, inclosos els que, tot i no residir al poble, hi passen sovint per raons de feina, família o vacances. El projecte, a més, s'ha desdoblant en dues sèries: la dels retrats individuals, uns 650, en blanc i negre i contra un fons neutre idèntic per a tots, i la dels retrats de família, fotos de cada grup familiar a la porta de casa seva fetes amb càmera digital, en color i buscant l'espontaneïtat d'una fotografia d'aficionat. Cada dia, doncs, des del novembre passat, Jordi Puig i la seva ajudant recorren els carrers del poble trucant a les cases per fer el retrat dels estendants. Els veïns, advertits de la visita, sovint es muden, s'empolainen, demanen hora a la perruqueria, es vesteixen a joc amb la tonalitat de la casa, i després s'asseuen ben tibats a la cadira, mirant de front, provant de millorar-se amb un somriure forçat: «M'he adonat que el riure és una barrera, una màscara que impedeix revelar la personalitat. Quan es relaxen i abandonen aquell posat artificial, és increïble: de cop emergeix, miraculosament, la persona.» Ara, a punt d'acabar les dues sèries, se sent «esgotat emocionalment». Ha entrat a cada casa del poble, ha estat mirat per tots i cada un dels seus veïns a través de l'objectiu de la càmera, ha escoltat les seves vides, els seus neguits, ha conegut la tristesa del pare que es resistia a retratar-se sense el fill que acabava de perdre, i la felicitat de la parella que n'acaba d'adoptar un i que va insistir a fotografiar-se amb l'única foto que els n'havien enviat des de Madagascar, i ha vist plorar l'home més gran del poble, perquè sap que aquesta és potser l'última imatge que deixarà, i els veïns amb qui gairebé ningú no comptava, emocionats de ser per fi reconeguts com a part de la comunitat. «Aquest és el projecte que m'ha marcat més personalment, per l'aprenentatge de generositat i respecte. Si qualsevol empresa creativa serveix per créixer per dins, aquí he fet la meva millor creació.» Quan hagi positivat tots els negatius, en farà una exposició al Museu de l'Empordà, i després guardarà en una maleta els rostres dels seus 650 veïns -el seu també, retratat per la seva filla, Berta- i els dipositarà a l'arxiu de l'Ajuntament, perquè temps a venir algú altre descobreixi la gent que vivia a Lladó el 2004 i, mirant-los, en ressusciti les ànimes.

+ Jordi Puig, a punt d'immortalitzar la mestressa de Can Falgàs. Foto: ESTELA SÁEZ VILANOVA.

Aquest és un servei de notícies creat pel diari [El Punt](#) i distribuït per [VilaWeb](#).
És prohibida la reproducció sense l'autorització expressa d'Hermes Comunicacions S.A.

